

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
ELEANOR SHARPSTON
της 16ης Μαΐου 2013¹

Υπόθεση C-621/11 P

**New Yorker SHK Jeans GmbH & Co. KG,
πρώην New Yorker SHK Jeans GmbH
κατά**

**Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα)
(ΓΕΕΑ)**

«Αναίρεση — Κοινοτικό σήμα — Διαδικασία ανακοπής — Απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης —
Αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν μετά τη λήξη της ταχθείσας προθεσμίας»

1. Στις διαδικασίες ενώπιον του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (στο εξής: ΓΕΕΑ ή Γραφείο), κατά κανόνα και αν δεν υπάρχει αντίθετη διάταξη, οι διάδικοι εξακολουθούν να μπορούν να επικαλεστούν πραγματικά περιστατικά και να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία και μετά τη λήξη των προθεσμιών τις οποίες προβλέπουν οι διατάξεις του κανονισμού 207/2009 για το κοινοτικό σήμα (στο εξής: κανονισμός 207/2009)², το δε ΓΕΕΑ διαθέτει τη διακριτική ευχέρεια να αποφασίσει αν θα λάβει υπόψη τέτοια πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία. Έτσι ερμήνευσε το Δικαστήριο με την απόφαση της 13ης Μαρτίου 2007, C-29/05 P, ΓΕΕΑ κατά Kaul³, το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 για το κοινοτικό σήμα (στο εξής: κανονισμός 40/94)⁴, νυν άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

2. Με την υπό κρίση αίτηση αναίρεσης της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, T-415/09, New Yorker SHK Jeans κατά ΓΕΕΑ (στο εξής: αναρριβιβαλλόμενη απόφαση)⁵, το Δικαστήριο καλείται κατ' ουσία να αποφανθεί αν ο κανόνας 22, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95 (στο εξής: κανονισμός εφαρμογής)⁶, ο οποίος αφορά την προθεσμία για την προσκόμιση από τον ανακόπτοντα στοιχείων προς απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης σε διαδικασίες ανακοπής, εισάγει εξαίρεση από τον ως άνω γενικό κανόνα.

3. Στις επίσης σημερινές προτάσεις μου επί των υποθέσεων C-609/11 P και C-610/11 P, Centrotherm Systemtechnik κατά ΓΕΕΑ και centrotherm Clean Solutions, εξετάζω παρεμφερές ζήτημα σχετικό με τη συνεκτίμηση παρόμοιων αποδεικτικών στοιχείων στο πλαίσιο διαδικασιών για την κήρυξη έκπτωσης.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

2 — Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (κωδικοποιημένη έκδοση) (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1). Τέθηκε σε ισχύ στις 13 Απριλίου 2009 (βλ. άρθρο 167).

3 — Συλλογή 2007, σ. I-2213, σκέψη 42.

4 — Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993 (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί.

5 — Δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή.

6 — Κανονισμός (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε, μεταξύ άλλων, με τον κανονισμό (ΕΚ) 1041/2005 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2005 (ΕΕ 2005, L 172, σ. 4). Μολονότι η ανακοπή ασκήθηκε πριν από την τροποποίηση του κανονισμού εφαρμογής με τον κανονισμό 1041/2005, όλα τα κρίσιμα στάδια της σχετικής διαδικασίας έλαβαν χώρα μετά την τροποποίηση αυτή.

4. Διαφορετικό αλλά συναφές είναι και το ζήτημα αν, σε διαδικασίες ανακοπής, απόκειται στη διακριτική ευχέρεια του τμήματος προσφυγών να λαμβάνει υπόψη αποδεικτικά στοιχεία για την ύπαρξη και το κύρος προγενέστερων σημάτων, καθώς και μεταφράσεις των στοιχείων αυτών, όταν έχουν προσκομιστεί μετά το πέρας της προθεσμίας την οποία έχει τάξει το τμήμα ανακοπών. Πρόκειται για το ζήτημα που βρίσκεται στο επίκεντρο των υποθέσεων C-120/12 P, C-121/12 P και C-122/12 P, Rintisch κατά ΓΕΕΑ, οι οποίες αποτελούν επίσης αντικείμενο σημερινών μου προτάσεων.

Το περί σημάτων δίκαιο της ΕΕ

5. Κατά τον χρόνο των περισσότερων από τα πραγματικά περιστατικά που έχουν σημασία για την υπό κρίση υπόθεση⁷, ο κανονισμός 207/2009 δεν είχε ακόμη τεθεί σε ισχύ, οπότε εφαρμόζονταν ο κανονισμός 40/94. Όταν το τμήμα προσφυγών εξέδωσε την απόφασή του, ο κανονισμός 207/2009 είχε ήδη αρχίσει να ισχύει⁸. Στον κανονισμό 207/2009 παρέπεμψαν οι διάδικοι με τα δικόγραφά τους και αυτόν εφάρμοσε το Γενικό Δικαστήριο. Ούτως ή άλλως, από ουσιαστική άποψη, ο κανονισμός 207/2009 απλώς κωδικοποιεί τον κανονισμό 40/94, όπως έχει τροποποιηθεί. Ως εκ τούτου, στις προτάσεις μου θα αναφέρομαι στον κανονισμό 207/2009.

6. Το άρθρο 41 του κανονισμού 207/2009, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ανακοπή», προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Κατά της καταχώρισης του σήματος μπορεί να ασκηθεί ανακοπή, εντός προθεσμίας τριών μηνών από τη δημοσίευση της αίτησης κοινοτικού σήματος, για το λόγο ότι το σήμα δεν θα πρέπει να γίνει δεκτό προς καταχώριση δυνάμει του άρθρου 8 [⁹] :

[...]

3. Η ανακοπή πρέπει να ασκείται γραπτώς και να είναι αιτιολογημένη. [...] Εντός προθεσμίας που τάσσει το Γραφείο και σε επίρρωση του αιτήματός του, ο ανακόπτων δύναται να επικαλεστεί πραγματικά περιστατικά, να προσκομίσει αποδείξεις και να διατυπώσει παρατηρήσεις.»

7. Το άρθρο 42, υπό τον τίτλο «Εξέταση της ανακοπής», ορίζει τα κάτωθι:

«1. Κατά την εξέταση της ανακοπής, το Γραφείο καλεί τους διαδίκους να υποβάλουν παρατηρήσεις, κάθε φορά που τούτο κρίνεται αναγκαίο και εντός προθεσμίας που το ίδιο τους ορίζει, σχετικά με γνωστοποιήσεις που προέρχονται είτε από τους λοιπούς διαδίκους είτε από το ίδιο.

2. Μετά από αίτηση του καταθέτη, ο ανακόπτων δικαιούχος προγενέστερου κοινοτικού σήματος οφείλει να αποδείξει ότι, κατά τη διάρκεια των πέντε ετών που προηγήθηκαν της δημοσίευσης της αίτησης κοινοτικού σήματος, είχε γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου κοινοτικού σήματος στην Κοινότητα για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία καταχωρίστηκε και επί των οποίων βασίζεται η ανακοπή του ή ότι υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση, εφόσον, κατά την ημερομηνία αυτή, το προγενέστερο σήμα ήταν από πενταετίας τουλάχιστον καταχωρισμένο. Αν δεν αποδειχθούν τα ανωτέρω, η ανακοπή απορρίπτεται. [...]

3. Η παράγραφος 2 εφαρμόζεται για τα προγενέστερα εθνικά σήματα που αναφέρονται στο άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', υπό τον όρο ότι η χρήση στην Κοινότητα αντικαθίσταται από τη χρήση στο κράτος μέλος στο οποίο προστατεύεται το προγενέστερο εθνικό σήμα.

7 — Βλ. σημεία 19 έως 24 κατωτέρω.

8 — Βλ. σημείο 25 κατωτέρω.

9 — Στο άρθρο 8 απαριθμούνται οι σχετικοί λόγοι απαραδέκτου.

[...]»

8. Κατά το άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009, «οι αποφάσεις του Γραφείου αιτιολογούνται» και «μπορούν να στηρίζονται μόνο στους λόγους επί των οποίων οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να λάβουν θέση».

9. Το άρθρο 76, το οποίο επιγράφεται «Αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών», έχει ως εξής:

«1. Κατά την ενώπιον του διαδικασία, το Γραφείο εξετάζει τα πραγματικά περιστατικά εντούτοις, σε διαδικασία που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχώρισης, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και τα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα.

2. Το Γραφείο μπορεί να μη λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά των οποίων δεν έγινε επίκληση ή αποδείξεις που δεν προσκόμισαν εγκαίρως οι διάδικοι.»

10. Ο κανονισμός εφαρμογής περιέχει κανόνες απαραίτητους για την εφαρμογή του κανονισμού 207/2009¹⁰. Οι κανόνες του «αναμένεται να εξασφαλίσουν την ομαλή και αποτελεσματική λειτουργία των διαδικασιών για το σήμα ενώπιον του Γραφείου»¹¹.

11. Ο κανόνας 15 του κανονισμού εφαρμογής προβλέπει τι «[πρέπει να] περιλαμβάνει» (παράγραφος 2) και τι «μπορεί να περιλαμβάνει» (παράγραφος 3) το δικόγραφο της ανακοπής. Ειδικότερα, κατά τον κανόνα 15, παράγραφος 3, στοιχείο β', το δικόγραφο της ανακοπής μπορεί να περιλαμβάνει «αιτιολογημένη δήλωση στην οποία παρουσιάζονται τα επιχειρήματα βάσει των οποίων ασκείται η ανακοπή, καθώς και αποδεικτικά στοιχεία που υποστηρίζουν την άσκηση της ανακοπής».

12. Ο κανόνας 18 περιγράφει την έναρξη της διαδικασίας που εφαρμόζεται επί παραδεκτής ανακοπής¹²:

«1. Εάν η ανακοπή κριθεί ότι είναι παραδεκτή [...], το Γραφείο αποστέλλει κοινοποίηση στους διαδίκους ενημερώνοντάς τους ότι η διαδικασία ανακοπής θεωρείται ότι αρχίζει δύο μήνες μετά την παραλαβή της κοινοποίησης. Η προθεσμία αυτή είναι δυνατό να παραταθεί έως 24 συνολικά μήνες εάν και οι δύο διάδικοι υποβάλουν αιτήσεις για παράταση πριν από τη λήξη της περιόδου.

[...]»

13. Ο κανόνας 19 έχει ως εξής:

«1. Το Γραφείο δίνει τη δυνατότητα στον ανακόπτοντα να παρουσιάσει τα πραγματικά περιστατικά, τις αποδείξεις και τα επιχειρήματα που τεκμηριώνουν την ανακοπή ή να συμπληρώσει οιαδήποτε πραγματικά περιστατικά, αποδείξεις ή επιχειρήματα που έχουν ήδη κατατεθεί σύμφωνα με τον κανόνα 15, παράγραφος 3, εντός ταχθείσας από αυτό προθεσμίας και η οποία πρέπει να αντιστοιχεί τουλάχιστον σε δύο μήνες μετά την ημερομηνία κατά την οποία θεωρείται ότι αρχίζει η διαδικασία ανακοπής σύμφωνα με τον κανόνα 18, παράγραφος 1.

10 — Βλ. πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού εφαρμογής.

11 — Βλ. έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού εφαρμογής.

12 — Ο κανόνας 17 εκθέτει τους λόγους για τους οποίους μπορεί να κριθεί απαράδεκτη η ανακοπή. Τέτοιοι λόγοι συντρέχουν, παραδείγματος χάριν, αν δεν καταβληθεί το τέλος ανακοπής, αν η ανακοπή ασκηθεί εκπροθέσμως, αν δεν γίνει μνεία των λόγων ανακοπής, αν δεν προσδιοριστεί με σαφήνεια το προγενέστερο σήμα ή το προγενέστερο δικαίωμα στο οποίο στηρίζεται η ανακοπή, αν δεν κατατεθεί μετάφραση σύμφωνα με τον κανόνα 16, παράγραφος 1, και αν δεν τηρηθούν οι διατάξεις του κανόνα 15.

2. Εντός της περιόδου που αναφέρεται στην παράγραφο 1, ο ανακόπτων πρέπει επίσης να υποβάλει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη, εγκυρότητα και έκταση της προστασίας του προγενέστερου σήματος ή του προγενέστερου δικαιώματος, καθώς επίσης και αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το δικαίωμά του να ασκήσει την ανακοπή. [...]

[...]

4. Το Γραφείο δε λαμβάνει υπόψη γραπτές [παρατηρήσεις] ή έγγραφα ή μέρη αυτών που δεν έχουν υποβληθεί ή δεν έχουν μεταφρασθεί στη γλώσσα της διαδικασίας εντός της προθεσμίας που έχει καθορισθεί από το Γραφείο.»

14. Ο κανόνας 20, ο οποίος τιτλοφορείται «Εξέταση της ανακοπής», ορίζει ότι:

- «1. Εάν ο ανακόπτων δεν έχει αποδείξει μέχρι τη λήξη της προθεσμίας που αναφέρεται στον κανόνα 19, παράγραφος 1 [¹³], την ύπαρξη, εγκυρότητα και έκταση της προστασίας του προγενέστερου σήματος ή προγενέστερου δικαιώματος, καθώς επίσης και το δικαίωμά του να ασκήσει ανακοπή, η ανακοπή απορρίπτεται ως [αβάσιμη].

2. Εάν η ανακοπή δεν απορριφθεί σύμφωνα με την παράγραφο 1, το Γραφείο κοινοποιεί [τις παρατηρήσεις] του ανακόπτοντος στον καταθέτη και τον καλεί να υποβάλει τις [δικές του] παρατηρήσεις εντός προθεσμίας που του τάσσει.

3. Εάν ο καταθέτης δεν υποβάλει παρατηρήσεις, το Γραφείο βασίζει την απόφασή του σχετικά με την ανακοπή στα αποδεικτικά στοιχεία που του έχουν παρατεθεί.

4. Το Γραφείο κοινοποιεί τις παρατηρήσεις του καταθέτη στον ανακόπτοντα και τον καλεί, αν το κρίνει αναγκαίο, να [απαντήσει] εντός προθεσμίας που του τάσσει.

[...]

6. Όπου ενδείκνυται, το Γραφείο δύναται να καλέσει τους διαδίκους να περιορίσουν τις παρατηρήσεις τους σε συγκεκριμένα ζητήματα. Στην περίπτωση αυτή επιτρέπει στο διάδικο να θέσει τα λοιπά ζητήματα σε επόμενο στάδιο της διαδικασίας. Σε ουδεμία περίπτωση, δεν είναι υποχρεωμένο το Γραφείο να ενημερώνει τους διαδίκους σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία που θα μπορούσαν να κατατεθούν ή δεν έχουν κατατεθεί.

[...]]»

15. Ο κανόνας 22, σχετικά με την «Απόδειξη της χρήσης», προβλέπει τα ακόλουθα:

- «1. Οι αιτήσεις για απόδειξη της χρήσης σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφος 2, [...] του [κανονισμού 207/2009] γίνονται δεκτές μόνον εάν ο καταθέτης υποβάλει την αίτηση εντός της προθεσμίας που καθορίζει το Γραφείο σύμφωνα με τον κανόνα 20, παράγραφος 2.

2. Αν ο ανακόπτων υποχρεούται να αποδείξει ότι έγινε χρήση του σήματος ή ότι συντρέχουν βάσιμοι λόγοι για τη μη χρήση, το Γραφείο τον καλεί να προσκομίσει, εντός προθεσμίας που του τάσσει, τα απαιτούμενα αποδεικτικά στοιχεία. Αν ο ανακόπτων δεν προσκομίσει αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία εμπρόθεσμα, το Γραφείο απορρίπτει την ανακοπή.

13 — Θα αναδιατύπωνα την πρώτη πρόταση ως εξής: «Εάν ο ανακόπτων δεν έχει αποδείξει μέχρι τη λήξη της προθεσμίας στην οποία αναφέρεται ο κανόνας 19, παράγραφος 1, [...]».

3. Οι αναφορές και τα αποδεικτικά στοιχεία για την απόδειξη της χρήσης αφορούν τον τόπο, το χρόνο, την έκταση και τη φύση της χρήσης του αντιτάξιμου σήματος των προϊόντων και υπηρεσιών για τις οποίες καταχωρήθηκε και ως προς τις οποίες ασκήθηκε η ανακοπή και σχετικά αποδεικτικά στοιχεία σύμφωνα με την παράγραφο 4.
4. Τα αποδεικτικά στοιχεία πρέπει να υποβάλλονται σύμφωνα με τους κανόνες 79 και 79α ^[14] και πρέπει, κατ' αρχήν, να περιορίζονται μόνο στην κατάθεση δικαιολογητικών και απτών πειστηρίων όπως π.χ. συσκευασίες, ετικέτες, τιμοκατάλογοι, κατάλογοι, τιμολόγια, φωτογραφίες, αγγελίες στις εφημερίδες καθώς και γραπτές δηλώσεις για τις οποίες γίνεται λόγος στο άρθρο [78, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 207/2009].
5. Η αίτηση για απόδειξη της χρήσης μπορεί να κατατεθεί μαζί ή χωρίς την ταυτόχρονη υποβολή παρατηρήσεων σχετικά με τους λόγους στους οποίους βασίζεται η ανακοπή. Οι παρατηρήσεις αυτές είναι δυνατό να υποβληθούν μαζί με τις παρατηρήσεις σε απάντηση της απόδειξης της χρήσης.

[...]

16. Το τρίτο εδάφιο του κανόνα 50, παράγραφος 1, ο οποίος φέρει τον τίτλο «Εξέταση της προσφυγής», έχει ως εξής:

«Στην περίπτωση που η προσφυγή αφορά απόφαση τμήματος ανακοπών, το τμήμα εξετάζει την προσφυγή μόνον όσον αφορά τα γεγονότα και τα αποδεικτικά στοιχεία που έχουν κατατεθεί εντός των προθεσμιών που ορίζονται ή διευκρινίζονται από το τμήμα ανακοπών σύμφωνα με τον κανονισμό [207/2009] και τους παρόντες κανόνες, εκτός εάν το τμήμα θεωρεί ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά γεγονότα και στοιχεία δυνάμει του άρθρου [76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009].»

17. Ο κανόνας 71, παράγραφος 1, προβλέπει ότι το Γραφείο μπορεί, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να επιτρέψει παράταση συγκεκριμένης προθεσμίας.

Η διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ

18. Η New Yorker SHK Jeans GmbH & Co. KG (στο εξής: New Yorker Jeans) υπέβαλε στις 31 Οκτωβρίου 2003 αίτηση καταχώρισης του λεκτικού σημείου «FISHBONE» ως κοινοτικού σήματος. Ζήτησε να καταχωριστεί το σήμα αυτό σε σχέση, μεταξύ άλλων, με προϊόντα των κλάσεων 18 και 25 της Συμφωνίας της Νίκαιας ¹⁵. Η ως άνω αίτηση δημοσιεύθηκε την 1η Νοεμβρίου 2004.

19. Στις 28 Ιανουαρίου 2005 η Vallis K. – Vallis A. & Co. ΟΕ (στο εξής: Vallis) άσκησε ανακοπή κατά της αίτησης καταχώρισης. Η ανακοπή της στηριζόταν στην ύπαρξη προγενέστερου ελληνικού εικονιστικού σήματος το οποίο περιείχε τις λέξεις «Fishbone» και «Beachwear» και είχε καταχωριστεί στις 17 Μαΐου 1996 για «κοντομάνικα μπλουζάκια [και] ρούχα για την παραλία» της κλάσης 25 της Συμφωνίας της Νίκαιας ¹⁶.

20. Με έγγραφο της 5ης Απριλίου 2006, η New Yorker Jeans ζήτησε να αποδείξει η Vallis τη χρήση του σήματός της. Το ΓΕΕΑ κάλεσε την τελευταία να προσκομίσει τα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία έως τις 6 Ιουνίου 2006.

14 — Οι κανόνες 79 και 79α θέτουν γενικές απαιτήσεις όσον αφορά τις κοινοποιήσεις που γίνονται εγγράφως ή με άλλα μέσα.

15 — Συμφωνία της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, για τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.

16 — Ως λόγους ανακοπής προέβαλε τους λόγους στους οποίους αναφέρονται το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', και το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', και το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009).

21. Στις 6 Ιουνίου 2006 η Vallis κατέθεσε τα ακόλουθα: i) μια υπεύθυνη δήλωση υπογεγραμμένη την 1η Ιουνίου 2006, ii) διάφορα τιμολόγια και iii) ορισμένες φωτογραφίες. Με έγγραφο της 25ης Σεπτεμβρίου 2006, η New Yorker Jeans προέβαλε αντιρρήσεις καθόσον από τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία (στο εξής: πρώτη παρτίδα αποδεικτικών στοιχείων) δεν προέκυπτε επαρκώς η ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος.

22. Με επιστολή της 14ης Νοεμβρίου 2006, το ΓΕΕΑ κάλεσε τη Vallis να απαντήσει στις ως άνω αντιρρήσεις και να υποβάλει παρατηρήσεις πριν από τις 14 Ιανουαρίου 2007.

23. Με έγγραφα που παρελήφθησαν στις 15 Ιανουαρίου 2007¹⁷, η Vallis κατέθεσε πρόσθετες παρατηρήσεις και αποδεικτικά στοιχεία, ιδίως καταλόγους από το 2000, το 2001 και το 2003 (στο εξής: δεύτερη παρτίδα αποδεικτικών στοιχείων).

24. Στις 26 Μαΐου 2008¹⁸ το τμήμα ανακοπών του ΓΕΕΑ έκανε δεκτή την ανακοπή στο μέτρο που αφορούσε «τσάντες [και] σακίδια» της κλάσης 18 και όλα τα προϊόντα της κλάσης 25. Το συμπέρασμά του ότι υπήρχε κίνδυνος σύγχυσης βασίστηκε, ιδίως, στον κατάλογο του 2001, ο οποίος προσκομίστηκε στις 15 Ιανουαρίου 2007 (και, επομένως, μετά τις 6 Ιουνίου 2006).

25. Κατόπιν της προσφυγής που άσκησε η New Yorker Jeans κατά της εν λόγω απόφασης, το τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ, στις 30 Ιουλίου 2009, επιβεβαίωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσης 25, αλλά απέρριψε την ανακοπή ως προς τα προϊόντα «τσάντες [και] σακίδια» της κλάσης 18. Πιο συγκεκριμένα, έκρινε ότι ορθώς το τμήμα ανακοπών έλαβε υπόψη τη δεύτερη παρτίδα αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκε με τα έγγραφα τα οποία παρελήφθησαν στις 15 Ιανουαρίου 2007.

Η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου

26. Με την προσφυγή την οποία άσκησε πρωτοδίκως, η New Yorker Jeans ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο:

- να μεταρρυθμίσει την απόφαση του τμήματος προσφυγών και να κρίνει την προσφυγή βάσιμη, απορρίπτοντας την ανακοπή για τα προϊόντα της κλάσης 25·
- επικουρικώς, να ακυρώσει την απόφαση του τμήματος προσφυγών, στο μέτρο που αυτό δεν έκανε δεκτή την προσφυγή και επιβεβαίωσε την απόρριψη της αίτησης καταχώρισης για τα προϊόντα της κλάσης 25, και
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

27. Η New Yorker Jeans προέβαλε τέσσερις λόγους ακύρωσης οι οποίοι αφορούσαν ειδικότερα:

- παράβαση τόσο του άρθρου 42, παράγραφοι 2 και 3, και του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 όσο και του κανόνα 22, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού εφαρμογής, καθόσον το τμήμα προσφυγών προέβη σε εσφαλμένη εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων·
- παράβαση του άρθρου 75 του κανονισμού 207/2009, καθόσον το τμήμα προσφυγών δεν αιτιολόγησε ικανοποιητικώς την απόφασή του να λάβει υπόψη πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία·

17 — Η 14η Ιανουαρίου 2007 ήταν Κυριακή· στην περίπτωση αυτή, ο κανόνας 72, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής, διευκρινίζει ότι η προθεσμία παρατείνεται μέχρι την επομένη ημέρα. Βλ. σκέψη 29 της αναρριζοβαλλόμενης απόφασης.

18 — Παρατηρώ εντούτοις ότι το προσφυγών αναφέρεται σε απόφαση που εκδόθηκε από το τμήμα ανακοπών στις 26 Μαρτίου 2008.

- παράβαση του άρθρου 42, παράγραφοι 2, 3 και 5, και του άρθρου 15, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο και δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009, καθόσον το τμήμα προσφυγών στηρίχθηκε, προκειμένου να καταλήξει ότι είχε γίνει ουσιαστική χρήση, σε αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία (ανεξαρτήτως αν υποβλήθηκαν εμπροθέσμως ή εκπροθέσμως) δεν προέκυπτε επαρκώς η φύση και η έκταση της χρήσης, και
- παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, καθόσον το τμήμα προσφυγών δεν εκτίμησε ορθώς το ζήτημα της ύπαρξης κινδύνου σύγχυσης.

28. Στις 29 Σεπτεμβρίου 2011 το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως αβάσιμη και καταδίκασε τη New Yorker Jeans στα δικαστικά έξοδα.

29. Η New Yorker Jeans στρέφεται με την αναίρεσή της μόνον κατά του κεφαλαίου της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου που αφορά τη δεύτερη παρτίδα αποδεικτικών στοιχείων, η οποία κατατέθηκε στις 15 Ιανουαρίου 2007.

30. Στις σκέψεις 23 και 24 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο συνόψισε τη νομολογία σχετικά με τη διακριτική ευχέρεια του ΓΕΕΑ να λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία που υποβλήθηκαν στην κρίση του μετά τη λήξη της ταχθείσας προθεσμίας:

«23 Από το γράμμα του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 συνάγεται ότι, κατά κανόνα και ελλείψει αντίθετης διάταξης, η επίκληση πραγματικών περιστατικών και η προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων από τους διαδίκους παραμένει δυνατή και μετά το πέρας των σχετικών προθεσμιών οι οποίες προβλέπονται στον κανονισμό 207/2009 και ότι επ' ουδενί απαγορεύεται στο ΓΕΕΑ να λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία που έχουν υποβληθεί εκπροθέσμως στην κρίση του (βλ., σχετικώς, ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 42, και CORPO livre¹⁹, σκέψη 44).

24 Μολονότι οι διάδικοι των διαδικασιών ενώπιον του ΓΕΕΑ μπορούν να επικαλεστούν πραγματικά περιστατικά και να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία μετά την εκπνοή των σχετικών προθεσμιών, η δυνατότητά τους αυτή τελεί υπό την αίρεση ότι δεν υπάρχει διάταξη περί του αντιθέτου. Μόνον αν πληρούται η εν λόγω προϋπόθεση, απολαύει το ΓΕΕΑ της διακριτικής ευχέρειας την οποία του έχει αναγνωρίσει το Δικαστήριο στο πλαίσιο της ερμηνείας του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 (CORPO livre, σκέψη 47).»

31. Στις σκέψεις 25 και 26 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο (εμμέσως) προσάρμοσε στον κανόνα 22, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής τη συλλογιστική που ανέπτυξε το Δικαστήριο με την απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul:

«25 Ο κανόνας 22, παράγραφος 2, του [κανονισμού εφαρμογής] προβλέπει ότι όταν, βάσει του άρθρου 42, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 207/2009, ο ανακόπτων πρέπει να αποδείξει ότι έχει γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος, το ΓΕΕΑ τον καλεί να προσκομίσει τα απαιτούμενα αποδεικτικά στοιχεία εντός προθεσμίας που του τάσσει. Η δεύτερη περίοδος του κανόνα 22, παράγραφος 2, διευκρινίζει ότι, αν ο ανακόπτων δεν καταθέσει τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία πριν τη λήξη της προθεσμίας, το ΓΕΕΑ οφείλει να απορρίψει την ανακοπή.

26 Από τη δεύτερη αυτή περίοδο προκύπτει ότι, σε περίπτωση εκπρόθεσμης προσκόμισης αποδεικτικών στοιχείων σχετικών με τη χρήση του προγενέστερου σήματος, η ανακοπή κατ' αρχήν απορρίπτεται, χωρίς το ΓΕΕΑ να διαθέτει συναφώς οποιαδήποτε διακριτική ευχέρεια.

19 — Απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2007, T-86/05, K & L Ruppert Stiftung κατά ΓΕΕΑ - Lopes de Almeida Cunha κ.λπ. (CORPO livre) (Σύλλογή 2007, σ. II-4923).

Πράγματι, το ζήτημα αν έχει γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος είναι προκαταρκτικό και, ως τέτοιο, πρέπει να κριθεί προτού εκδοθεί απόφαση επί της καθ' εαυτήν ανακοπής (CORPO livre, σκέψη 49).»

32. Εν συνεχεία, στις σκέψεις 27 έως 36 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους απέρριψε τον λόγο ακύρωσης που προέβαλε η προσφεύγουσα:

«27 [...] το [Γενικό] Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι η δεύτερη περίοδος του κανόνα 22, παράγραφος 2, του [κανονισμού εφαρμογής] δεν πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποκλείει, σε περίπτωση που προκύπτουν νέα στοιχεία, τη συνεκτίμησή τους, ακόμη και αν αυτά προσκομιστούν ως πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία μετά τη λήξη της σχετικής προθεσμίας (HIPOVITON²⁰, σκέψη 56, και CORPO livre, σκέψη 50).

28. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι κακώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το τμήμα ανακοπών είχε το δικαίωμα να λάβει υπόψη τους προσκομισθέντες καταλόγους, καθόσον αυτοί κατατέθηκαν μετά το πέρας της προθεσμίας που τάχθηκε για την υποβολή αποδεικτικών στοιχείων σχετικών με την ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος. Εντούτοις, το ως άνω επιχείρημα δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

[...]

30. Δεύτερον, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εφόσον προσκόμισε εμπροθέσμως, ήτοι στις 6 Ιουνίου 2006, αποδεικτικά στοιχεία όπως υπεύθυνη δήλωση, τιμολόγια και φωτογραφίες, η παρεμβαίνουσα τήρησε την προθεσμία της δεύτερης περιόδου του κανόνα 22, παράγραφος 2, του [κανονισμού εφαρμογής]. Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι, κατόπιν των παρατηρήσεων που υπέβαλε η προσφεύγουσα υποστηρίζοντας ότι τα αρχικώς προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία ήταν ανεπαρκή, το ΓΕΕΑ έδωσε στην παρεμβαίνουσα τη δυνατότητα να επανέλθει με νέες παρατηρήσεις έως τις 14 Ιανουαρίου 2007. Δεδομένης της εξέλιξης αυτής, τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία διαβιβάστηκαν από την προσφεύγουσα μαζί με τις παρατηρήσεις της εντός της εν λόγω προθεσμίας μπορούσαν να ληφθούν υπόψη από το τμήμα ανακοπών.

31. Ο κανόνας 22, παράγραφος 2, του [κανονισμού εφαρμογής] έχει την έννοια ότι τίποτε δεν αποκλείει τη συνεκτίμηση πρόσθετων αποδεικτικών στοιχείων τα οποία κατατίθενται συμπληρωματικώς και μόνον προς τα εμπροθέσμως προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία, σε περίπτωση που τα αρχικά αυτά αποδεικτικά στοιχεία δεν ήταν άνευ σημασίας, αλλά αμφισβητήθηκαν απλώς ως ανεπαρκή από τον αντίδικο. Το ως άνω συμπέρασμα, το οποίο επ' ουδενί καθιστά τον εν λόγω κανόνα περιττό, ισχύει κατά μείζονα λόγο εφόσον η παρεμβαίνουσα δεν παρέβη την ταχθείσα προθεσμία εφαρμόζοντας εσκεμμένα παρελκυστική τακτική ή επιδεικνύοντας πρόδηλη αμέλεια.

[...]

33. Στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που διαβίβασε η παρεμβαίνουσα μετά τη λήξη της προθεσμίας την οποία έταξε το τμήμα ανακοπών δεν ήταν τα πρώτα και μοναδικά αποδεικτικά στοιχεία, αλλά, αντιθέτως, λειτούργησαν συμπληρωματικώς προς κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία είχαν κατατεθεί εμπροθέσμως, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα αμφισβήτησε τα αρχικώς προσκομισθέντα στοιχεία αρκεί για να δικαιολογήσει την υποβολή από την παρεμβαίνουσα πρόσθετων αποδεικτικών στοιχείων μαζί με τις παρατηρήσεις της. Λαμβάνοντας υπόψη τα τελευταία αυτά στοιχεία, το τμήμα ανακοπών και,

20 — Απόφαση της 8ης Ιουλίου 2004, T-334/01, MFE Marienfelde κατά ΓΕΕΑ - Vétouinol (HIPOVITON) (Συλλογή 2004, σ. II-2787).

στη συνέχεια, το τμήμα προσφυγών μπόρεσαν να αποφανθούν επί της ουσιαστικής χρήσης του προγενέστερου σήματος βάσει όλων των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων.

- 34 Τρίτον, η διαπίστωση ότι ορθώς το τμήμα ανακοπών έλαβε υπόψη τους προσκομισθέντες στις 15 Ιανουαρίου 2007 καταλόγους συνάδει και με τον γενικότερο σκοπό της διαδικασίας ανακοπής, στο πλαίσιο της οποίας το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 έχει ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ακόμη και τα αποδεικτικά στοιχεία που κατατίθενται εκπροθέσμως πρέπει να συνεκτιμώνται, εφόσον έχουν, τουλάχιστον εκ πρώτης όψεως, σημασία για την υπόθεση και η απόρριψή τους δεν κρίνεται επιβεβλημένη λόγω είτε του σταδίου στο οποίο βρίσκεται η διαδικασία είτε των περιστάσεων της καθυστερημένης υποβολής τους.

[...]

- 36 Επομένως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο πρώτος λόγος ακύρωσης ο οποίος αφορά παράβαση τόσο των άρθρων 42, παράγραφοι 2 και 3, και 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 όσο και της δεύτερης περιόδου του κανόνα 22, παράγραφος 2, του [κανονισμού εφαρμογής].»

Σύνοψη των αιτημάτων και των λόγων ακύρωσης

33. Ως μοναδικός λόγος αναίρεσης προβάλλεται ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία τόσο των άρθρων 42, παράγραφοι 2 και 3, και 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 όσο και του κανόνα 22, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής, καθόσον δέχθηκε ότι το ΓΕΕΑ δύναται να λάβει υπόψη πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία προσκομίστηκαν μετά τη λήξη της προθεσμίας την οποία έταξε συναφώς το ίδιο το ΓΕΕΑ.

34. Η New Yorker Jeans ζητεί από το Δικαστήριο να ανατρέψει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου και να ακυρώσει την απόφαση του τμήματος προσφυγών της 30ής Ιουλίου 2009, στο μέτρο που το τμήμα, αφενός, απέρριψε την προσφυγή και, αφετέρου, επιβεβαίωσε την απόρριψη της αίτησης καταχώρισης ως προς τα προϊόντα της κλάσης 25, ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προς έκδοση οριστικής απόφασης. Ζητεί επίσης από το Δικαστήριο να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα αμφότερων των βαθμών δικαιοδοσίας.

35. Το ΓΕΕΑ αντιτείνει ότι η αίτηση αναίρεσης είναι αβάσιμη στο σύνολό της και ζητεί από το Δικαστήριο να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Τα επιχειρήματα των διαδίκων

36. Η New Yorker Jeans υποστηρίζει ότι από τον συνδυασμό των παραγράφων 2, 3 και 4 του κανόνα 22 του κανονισμού εφαρμογής προκύπτει ότι το ΓΕΕΑ υποχρεούται να απορρίψει άνευ ετέρου την ανακοπή και δεν απόκειται στη διακριτική του ευχέρεια να αποφασίσει άλλως, σε περίπτωση που δεν προσκομιστούν εντός της προθεσμίας στην οποία αναφέρεται η δεύτερη περίοδος του κανόνα 22, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής (εν προκειμένω: το αργότερο έως τις 6 Ιουνίου 2006) επαρκή στοιχεία προς απόδειξη του τόπου, του χρόνου, της έκτασης και του είδους της χρήσης του σήματος του ανακόπτοντος. Η απόρριψη αυτή δεν θίγει αδικαιολόγητα τον ανακόπτοντα, εφόσον γνώριζε κατά τον χρόνο άσκησης της ανακοπής του ότι υπήρχε το ενδεχόμενο να κληθεί να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του σήματος στο οποίο στήριξε την ανακοπή του. Ως εκ τούτου, ο ανακόπτων είχε στη διάθεσή του αρκετό χρόνο για να προετοιμάσει τα αποδεικτικά στοιχεία και, αν ήταν απαραίτητο, να ζητήσει παράταση της προθεσμίας του κανόνα 22, παράγραφος 2. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν συντρέχει λόγος να δοθεί στον ανακόπτοντα η δυνατότητα να προσκομίσει και δεύτερη παρτίδα αποδεικτικών στοιχείων. Επομένως, ο κανόνας 22, παράγραφος 2, εισάγει εξαίρεση τόσο από

τον γενικό κανόνα του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 όσο και από τις διατάξεις των άρθρων 42, παράγραφος 1, και 74, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 207/2009²¹ και του κανόνα 20, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής.

37. Ακόμη και αν το Δικαστήριο συμφωνήσει με το Γενικό Δικαστήριο ότι η δεύτερη παρτίδα αποτελείται από παραδεκτώς προσκομισθέντα πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία και διαπιστώσει ότι έχει εφαρμογή ο κανόνας 20, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής, η New Yorker Jeans υποστηρίζει ότι εσφαλμένως το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το ΓΕΕΑ δεν καταχράστηκε τη διακριτική του ευχέρεια λαμβάνοντας υπόψη τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία.

38. Κατά την άποψη του ΓΕΕΑ, ο κανόνας 22, παράγραφος 2, δεν είναι σαφής όσον αφορά τη διάκριση μεταξύ νέων και συμπληρωματικών αποδεικτικών στοιχείων. Η δεύτερη περίοδος ορίζει ότι το ΓΕΕΑ οφείλει να απορρίψει την ανακοπή αν ο ανακόπτων δεν προσκομίσει «αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία» εμπροθέσμως. Αυτό σημαίνει ότι καλύπτονται οπωσδήποτε οι περιπτώσεις στις οποίες ο ανακόπτων δεν καταθέτει τίποτε εντός της προθεσμίας, παραμένει όμως ασαφές αν αφορά και τις περιπτώσεις όπου υποβάλλονται μεν «κάποια αποδεικτικά στοιχεία», πλην όμως είναι ανεπαρκή. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο πρέπει να διευκρινίσει αν η προθεσμία του άρθρου 22, παράγραφος 2, εφαρμόζεται μόνον επί (i) εκπροθέσμως προσκομισθέντων και νέων αποδεικτικών στοιχείων (ενδεχομένως δε και επί αποδεικτικών στοιχείων που κατατίθενται συμπληρωματικώς προς αρχικά αποδεικτικά στοιχεία τα οποία ήταν προφανώς άσχετα, προδήλως ελλιπή ή εντελώς στοιχειώδη από πλευράς των κρίσιμων πτυχών της απαιτούμενης χρήσης – δεδομένου ότι, σε τέτοιες περιπτώσεις, οι αρχές της διαφύλαξης του σκοπού και της αποτελεσματικότητας των διαδικασιών θα παραβιάζονταν άμεσα από τον ίδιο τον διάδικο που ζητεί να του δοθεί μια δεύτερη ευκαιρία) ή και επί (ii) πρόσθετων αποδεικτικών στοιχείων τα οποία, μολονότι ενισχύουν και συμπληρώνουν τα ήδη υποβληθέντα στοιχεία, πρέπει να θεωρηθούν «νέα», υπό την έννοια ότι εγείρουν για πρώτη φορά ορισμένα πραγματικά ζητήματα ή καλύπτουν τα κενά ισχυρισμών που παρέμεναν μέχρι τούδε ατεκμηρίωτοι. Το ΓΕΕΑ θεωρεί ότι το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 θα καθίστατο άνευ περιεχομένου αν αποκλειόταν πάντοτε η συνεκτίμηση εκπροθέσμως προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων. Επιπλέον, αντικρούει τον ισχυρισμό ότι πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία πρέπει να γίνονται δεκτά μόνον αν τεκμηριώνουν την ήδη αποδεδειγμένη χρήση: αν τα στοιχεία που κατατέθηκαν αρχικώς αρκούσαν προς απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης, δεν θα συνέτρεχε ανάγκη ούτε λόγος να προσκομιστούν πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία.

39. Αμφότεροι οι διάδικοι εκφράζουν κάποιες επιφυλάξεις σχετικά με τον αντίκτυπο που θα έχει επί των διαδικασιών ανακοπής η ερμηνεία του κανόνα 22, παράγραφος 2. Η New Yorker Jeans υποστηρίζει ότι δεν επιτρέπεται το ΓΕΕΑ να παρακάμπτει την προθεσμία στην οποία αναφέρεται ο κανόνας 22, παράγραφος 2, καλώντας τον ανακόπτοντα να υποβάλει περαιτέρω παρατηρήσεις δυνάμει του κανόνα 20, παράγραφος 4. Αν ο ανακόπτων μπορούσε να προσκομίσει και αποδεικτικά στοιχεία μαζί με τις παρατηρήσεις που υποβάλλει, τότε θα ήταν προς το συμφέρον του προσφεύγοντος να μην αντιδράσει στα ανεπαρκή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία κατατέθηκαν αρχικά εμπροθέσμως. Το αποτέλεσμα αυτό θα αντέβαινε όχι μόνο στον σκοπό του κανόνα 22, παράγραφος 2, ο οποίος τέθηκε, αφενός, για να γνωρίζουν επακριβώς οι μετέχοντες στις διαδικασίες ανακοπής τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που έχουν στο πλαίσιο τους, και, αφετέρου, για να ενισχυθεί η αποτελεσματικότητα των διαδικασιών αυτών, αλλά και στην αρχή της ασφάλειας δικαίου, όπως και στην απαίτηση για σαφείς και ομαλές διαδικασίες.

40. Το ΓΕΕΑ ισχυρίζεται ότι ο κανόνας 22, παράγραφος 2, συνιστά ειδική έκφραση της αρχής της διαδικαστικής οικονομίας στο μέτρο που απαιτεί να τίθεται αμέσως τέρμα στην εξέταση εφόσον καθίσταται σαφές ότι η ανακοπή είναι προδήλως αβάσιμη. Όταν όμως υπάρχουν έστω κάποια στοιχεία προς απόδειξη της χρήσης, η εξέταση δεν πρέπει να τερματίζεται πάραυτα. Αντιθέτως, επιβάλλεται η κοινοποίηση των μέχρι τούδε προσκομισθέντων στοιχείων στον αιτούντα την

21 — Ειδικά για την τελευταία αυτή διάταξη βλ. υποσημείωση 42 κατωτέρω.

καταχώριση, προκειμένου αυτός να ασκήσει το δικαίωμα άμυνάς του, υποβάλλοντας τις παρατηρήσεις του συναφώς. Κατόπιν τούτου, το ΓΕΕΑ μπορεί είτε να ανοίξει ένα νέο γύρο παρατηρήσεων δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 (όπως έκανε εν προκειμένω) είτε να λάβει οριστική απόφαση επί της ουσίας, εξετάζοντας από κοινού την επάρκεια των αποδεικτικών στοιχείων και τους προβληθέντες λόγους ανακοπής.

41. Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι η ερμηνεία του Γενικού Δικαστηρίου είναι ορθή και σύμφωνη προς τις αρχές που τέθηκαν με την απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, διότι:

- στην απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul το Δικαστήριο ανήγαγε σε γενική διαδικαστική αρχή την ευχέρεια συνεκτίμησης αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίζονται εκπροθέσμως, οπότε οποιαδήποτε εξαίρεση από τον γενικό κανόνα πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικώς·
- η εκπρόθεσμη κατάθεση αποδεικτικών στοιχείων που είναι όντως συμπληρωματικά πληροί, καταπώς φαίνεται, τα κριτήρια τα οποία τέθηκαν με την απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul·
- η διατήρηση της δυνατότητας συνεκτίμησης τέτοιων πρόσθετων αποδεικτικών στοιχείων μάλλον συνάδει περισσότερο με το πνεύμα της απόφασης ΓΕΕΑ κατά Kaul, όπου το Δικαστήριο στηρίχθηκε στις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της χρηστής διοίκησης, και
- σε περιστάσεις όπως αυτές της υπό κρίση υπόθεσης, δεν υφίσταται κάποιος επιτακτικός λόγος να μην επιτραπεί στον ανακόπτοντα να ενισχύσει ή να αποσαφηνίσει τα αρχικά αποδεικτικά στοιχεία με πρόσθετο υλικό, έστω και μετά την εκπνοή της προθεσμίας που είχε ταχθεί αρχικώς.

Ανάλυση

Εισαγωγικές παρατηρήσεις

42. Η έκβαση της αναίρεσης εξαρτάται εξ ολοκλήρου από το ζήτημα αν το τμήμα ανακοπών του ΓΕΕΑ έχει διακριτική ευχέρεια να λάβει υπόψη αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ουσιαστική χρήση, τα οποία παρελήφθησαν μετά το πέρας της προθεσμίας που είχε ταχθεί αρχικώς για την υποβολή τους.

43. Η New Yorker Jeans στηρίζει τον έναν και μοναδικό λόγο αναίρεσης τον οποίο προέβαλε σε τρία επιχειρήματα. Αντιστοιχούν εν μέρει σε εκείνα που ανέπτυξε προς στήριξη του πρώτου λόγου ακύρωσης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Το βασικό της επιχείρημα αφορά την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων σχετικών με την ουσιαστική χρήση σε διαδικασίες ανακοπής. Επικουρικώς, υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε ως προς τον χαρακτηρισμό των πρόσθετων αποδεικτικών στοιχείων. Σε περίπτωση που το Δικαστήριο διαφωνήσει, η New Yorker Jeans προβάλλει ένα ακόμη επιχείρημα σε σχέση με τη θέση την οποία έλαβε το Γενικό Δικαστήριο επί του ζητήματος της άσκησης από το ΓΕΕΑ της διακριτικής του ευχέρειας προς συνεκτίμηση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων. Θα εξετάσω το κάθε επιχείρημα χωριστά.

44. Σημειωτέον ότι η New Yorker Jeans κάνει λόγο για παραβάσεις διατάξεων τόσο του κανονισμού 207/2009 όσο και του κανονισμού εφαρμογής. Ο δεύτερος περιέχει κανόνες αναγκαίους για την εφαρμογή του πρώτου²². Συνεπώς, δεν είναι δυνατό να ερμηνευθεί κατά τρόπο αντίθετο προς τον κανονισμό 207/2009.

22 — Βλ. πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού εφαρμογής· βλ. επίσης δέκατη ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 207/2009 και άρθρο 162 του ίδιου αυτού κανονισμού.

Διακριτική ευχέρεια προς συνεκτίμηση αποδεικτικών στοιχείων τα οποία έχουν προσκομιστεί, σε διαδικασίες ανακοπής, μετά τη λήξη της προθεσμίας που είχε τάξει το ΓΕΕΑ

45. Η υπό κρίση υπόθεση αφορά το ζήτημα αν το ΓΕΕΑ, και ειδικότερα το τμήμα ανακοπών, έχει διακριτική ευχέρεια να αποφασίσει να λάβει υπόψη αποδεικτικά στοιχεία τα οποία διαβιβάστηκαν από τον ανακόπτοντα μετά το πέρας της προθεσμίας που είχε ταχθεί προς τούτο, αλλά σε απάντηση πρόσκλησης να υποβάλει, εντός νέας προθεσμίας, παρατηρήσεις επί του ισχυρισμού ότι τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία είχε αρχικώς προσκομίσει ήταν ανεπαρκή²³. Για να το θέσω λίγο διαφορετικά: αν ο ανακόπτων κληθεί από το ΓΕΕΑ δυνάμει του κανόνα 20, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής (όπως έγινε στην προκειμένη περίπτωση με την επιστολή της 14ης Νοεμβρίου 2006 προς τη Vallis) να απαντήσει σε παρατηρήσεις του αιτούντος την καταχώριση επί της ασκηθείσας ανακοπής, επιτρέπεται να προσκομίσει πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία, συμπληρωματικώς προς τα ήδη κατατεθέντα, που μπορούν εν συνεχεία να ληφθούν υπόψη από το ΓΕΕΑ όταν θα κρίνει επί της ανακοπής; Το ερώτημα τίθεται στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής, δηλαδή μιας διαδικασίας που προηγείται της καταχώρισης και στο πλαίσιο της οποίας δικαιούχος προγενέστερου σήματος δύναται, στηριζόμενος στους λόγους του άρθρου 8 του κανονισμού 207/2009, να προβάλλει αντιρρήσεις ως προς την καταχώριση νέου κοινοτικού σήματος, μετά τη δημοσίευση της σχετικής αίτησης. Πρόκειται, επομένως, για διαδικασία επίλυσης των συγκρούσεων μεταξύ σημάτων, η οποία έχει ως συνέπεια την καθυστέρηση και, ενδεχομένως, την απόρριψη της καταχώρισης ενός σήματος²⁴. Σκοπός της είναι να διασφαλιστεί (εκ των προτέρων) ότι δεν θα καταχωρίζονται απαράδεκτα σήματα· η λύση αυτή είναι αποτελεσματικότερη από την (εκ των υστέρων) κίνηση διαδικασίας είτε για κήρυξη ακυρότητας είτε για παραποίηση/απομίμηση ή άλλη προσβολή δικαιώματος επί προγενέστερου σήματος. Παρέχει επίσης μια εγγύηση στους καταναλωτές, ώστε να μην τελούν σε σύγχυση μέχρι να επιλυθεί η σύγκρουση.

46. Κατά την άποψή μου, ο κανονισμός 207/2009 επιτρέπει στο τμήμα ανακοπών να λαμβάνει υπόψη τέτοια πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία.

47. Η άποψή μου αυτή στηρίζεται στις αρχές που τέθηκαν με την απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul.

48. Πρώτη από τις εν λόγω αρχές είναι της αντιστοιχίας μεταξύ της αρμοδιότητας του τμήματος προσφυγών και της αρμοδιότητας του τμήματος του ΓΕΕΑ που εξέδωσε την απόφαση κατά της οποίας ασκήθηκε προσφυγή. Στην απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, το Δικαστήριο έκρινε ότι από τον συνδυασμό των (νυν) άρθρων 63, παράγραφος 2, και 78 του κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών, το οποίο οφείλει να εξετάσει εκ νέου και πλήρως την ουσία της ανακοπής, «καλεί τους διαδίκους, όσο συχνά χρειάζεται, να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των κοινοποιήσεων που τους απευθύνει και μπορεί, επίσης, να αποφασίζει τη διεξαγωγή αποδείξεων, όπως για παράδειγμα την προσκόμιση πραγματικών ή αποδεικτικών στοιχείων»²⁵. Συνεπώς, το τμήμα προσφυγών μπορεί να ασκήσει μια εξουσία η οποία εμπίπτει στις αρμοδιότητες του τμήματος ανακοπών που ήταν υπεύθυνο για την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης²⁶. Χωρίς να χρησιμοποιήσει ρητώς τον ακριβή όρο, το Δικαστήριο υιοθέτησε κατ' αυτόν τον τρόπο την ιδέα της λειτουργικής συνέχειας εντός του ΓΕΕΑ, εν προκειμένω δε μεταξύ των τμημάτων που αποφαίνονται σε πρώτο βαθμό και του τμήματος προσφυγών.

49. Σύμφωνα με τη δεύτερη αρχή, απόκειται στη διακριτική ευχέρεια του ΓΕΕΑ αν θα λάβει υπόψη πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία που υποβλήθηκαν στην κρίση του μετά τη λήξη της ταχθείσας προθεσμίας, εφόσον δεν υφίσταται διάταξη η οποία αποκλείει (είτε ρητώς είτε εμμέσως αλλά κατ' ανάγκην) τη διακριτική αυτή ευχέρεια. Το Δικαστήριο διαπίστωσε, στην απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, ότι «κατά κανόνα και εκτός αντίθετης διατάξεως, οι διάδικοι εξακολουθούν να μπορούν

23 — Βλ. σημεία 23 και 24 ανωτέρω.

24 — Βλ. επίσης σημείο 49 κατωτέρω.

25 — Προαναφερθείσα στην υποσημείωση 3 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψεις 57 και 58.

26 — Προαναφερθείσα στην υποσημείωση 3 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 56. Βλ. επίσης άρθρο 64 του κανονισμού 207/2009.

να προβάλουν πραγματικά περιστατικά και να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία και μετά τη λήξη των προθεσμιών που τους τάσσουν οι διατάξεις του κανονισμού 40/94»²⁷. Η ως άνω διαπίστωση αφορούσε διαδικασία ανακοπής, αλλά στηρίχθηκε στο γράμμα του νυν άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 –το οποίο ανήκει στις γενικώς εφαρμοστέες διαδικαστικές διατάξεις– καθώς και σε λόγους ασφάλειας δικαίου και χρηστής διοίκησης²⁸. Η συγκεκριμένη ερμηνεία του άρθρου 76, παράγραφος 2, «είναι, τουλάχιστον όσον αφορά διαδικασία ανακοπής, ικανή να συμβάλει στο να αποφεύγεται η καταχώριση σημάτων η χρήση των οποίων ενδέχεται ακολούθως να αμφισβητηθεί επιτυχώς μέσω διαδικασίας ακυρώσεως ή στο πλαίσιο διαδικασίας παραπομπής»²⁹.

50. Επομένως, οποιαδήποτε σχετική ανάλυση πρέπει να εκκινεί από τη θέση ότι επαφίεται, υπό κανονικές συνθήκες, στη διακριτική ευχέρεια του ΓΕΕΑ αν θα λάβει, ή όχι, υπόψη αποδεικτικά στοιχεία τα οποία έχουν προσκομιστεί μετά το πέρας της ταχθείσας προθεσμίας.

51. Ο κανόνας 22, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής εισάγει, κατά τα φαινόμενα, μια εξαίρεση από τη γενική αυτή θέση στο μέτρο που η δεύτερη περίοδος του προβλέπει ότι «[α]ν ο ανακόπτων δεν προσκομίσει αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία εμπρόθεσμα, το Γραφείο απορρίπτει την ανακοπή»³⁰. Η ίδια φράση επιβεβαιώνει και το περιεχόμενο του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

52. Υπό ποιες περιστάσεις αποκλείει η εξαίρεση αυτή τη διακριτική ευχέρεια που έχει το ΓΕΕΑ να αποφασίσει αν θα λάβει, ή όχι, υπόψη μια δεύτερη παρτίδα αποδεικτικών στοιχείων η οποία προσκομίζεται σε απάντηση του ισχυρισμού του αιτούντος ότι από την πρώτη παρτίδα αποδεικτικών στοιχείων δεν προκύπτει επαρκώς η ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος;

53. Ο κανόνας 22 θεσπίστηκε προς εφαρμογή του άρθρου 42 του κανονισμού 207/2009. Αμφότερες οι διατάξεις περιγράφουν, πιο συγκεκριμένα, τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθείται στις περιπτώσεις στις οποίες ο αιτών την καταχώριση ζητεί από τον ανακόπτοντα να αποδείξει ότι έχει γίνει ουσιαστική χρήση του δικού του σήματος. Επομένως, ως «Γραφείο» κατά την έννοια του κανόνα 22, παράγραφος 2, πρέπει να θεωρηθεί το τμήμα ανακοπών³¹.

54. Η διαδικασία που περιγράφεται στο άρθρο 42 του κανονισμού 207/2009 έχει ως εξής. Αφού το τμήμα ανακοπών κρίνει ότι η ανακοπή είναι παραδεκτή, αρχίζει η *inter partes* διαδικασία και στο πλαίσιο αυτό ο ανακόπτων οφείλει, κατόπιν σχετικού αιτήματος του αιτούντος την καταχώριση, να αποδείξει είτε ότι έχει γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου κοινοτικού (ή εθνικού)³² σήματος του οποίου γίνεται επίκληση προς δικαιολόγηση της ανακοπής είτε, σε περίπτωση που δεν έχει γίνει χρήση, ότι υπάρχει συναφώς εύλογη αιτία³³. «Αν δεν αποδειχθούν τα ανωτέρω», η δεύτερη περίοδος του άρθρου 42, παράγραφος 2, ορίζει ότι το ΓΕΕΑ δεσμεύεται να απορρίψει την ανακοπή.

55. Το άρθρο 42, παράγραφος 2, συναρτάται με τους κανόνες 20 και 22 του κανονισμού εφαρμογής. Ο πρώτος κανόνας αφορά την εξέταση της ανακοπής, ενώ ο δεύτερος σχετίζεται, ειδικότερα, με την απόδειξη της χρήσης στο πλαίσιο τέτοιας διαδικασίας. Αμφότεροι αποσαφηνίζουν περαιτέρω ορισμένες πρακτικές πτυχές της διαδικασίας ανακοπής στις περιπτώσεις όπου ζητείται να αποδειχθεί η χρήση του προγενέστερου σήματος. Σύμφωνα με τους ως άνω κανόνες, το ΓΕΕΑ κοινοποιεί την

27 — Προαναφερθείσα στην υποσημείωση 3 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 42.

28 — Προαναφερθείσα στην υποσημείωση 3 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψεις 42, 43, 47 και 48.

29 — Προαναφερθείσα στην υποσημείωση 3 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 48.

30 — Δική μου υπογράμμιση.

31 — Το άρθρο 132, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 ορίζει ότι «[τ]ο τμήμα ανακοπών είναι αρμόδιο για κάθε απόφαση ανακοπής κατά μιας αίτησης καταχώρισης κοινοτικού σήματος».

32 — Αν η ανακοπή στηρίζεται σε προγενέστερο εθνικό σήμα, τότε, κατά το άρθρο 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009, αντί για τη «χρήση στην Κοινότητα», στην οποία αναφέρεται το άρθρο 42, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, πρέπει να αποδειχθεί η «χρήση στο κράτος μέλος [όπου] προστατεύεται το προγενέστερο εθνικό σήμα».

33 — Άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

ανακοπή στον αιτούντα την καταχώριση και τον καλεί να υποβάλει παρατηρήσεις εντός προθεσμίας που του τάσσει³⁴. Η ίδια προθεσμία ισχύει και για τον αιτούντα εφόσον προτίθεται να ζητήσει απόδειξη της χρήσης³⁵, ωστόσο δεν απαιτείται από αυτόν να υποβάλει το σχετικό αίτημα μαζί με τις παρατηρήσεις του επί της ανακοπής³⁶.

56. Εφόσον υποβληθεί τέτοιο αίτημα, το ΓΕΕΑ καλεί υποχρεωτικώς τον ανακόπτοντα να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία εντός προθεσμίας που του τάσσει³⁷. Ο κανόνας 22, παράγραφος 3, καθιστά σαφές ότι αναμένονται από τον ανακόπτοντα «αναφορές και [...] στοιχεία για την απόδειξη της χρήσης». Επομένως, ο ανακόπτων οφείλει να παράσχει ενδείξεις ως προς τον τόπο, τη διάρκεια, την έκταση και το είδος της χρήσης του σήματός του και να προσκομίσει συναφώς αποδεικτικά στοιχεία³⁸. Ως τέτοια αποδεικτικά στοιχεία νοούνται, κατ' αρχήν, μόνον τα δικαιολογητικά έγγραφα και τα απτά πειστήρια τα οποία απαριθμεί ο κανόνας 22, παράγραφος 4³⁹.

57. Αν «αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία» δεν προσκομιστούν εμπρόθεσμα, ο κανόνας 22, παράγραφος 2, ορίζει ότι το ΓΕΕΑ *απορρίπτει* την ανακοπή. Όπως προείπα⁴⁰, επιβεβαιώνεται έτσι το περιεχόμενο του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

58. Πάντως, ανεξαρτήτως αν προσκομιστούν αποδεικτικά στοιχεία εντός της ταχθείσας προθεσμίας, δεν αμφισβητείται ότι είναι δυνατόν η διαδικασία ανακοπής να συνεχίζεται και μετά το πέρας της προθεσμίας αυτής.

59. Συνακόλουθα, βάσει του άρθρου 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, στις διαδικασίες ανακοπής το ΓΕΕΑ καλεί τους διαδίκους να υποβάλουν παρατηρήσεις, κάθε φορά που τούτο κρίνεται αναγκαίο και εντός προθεσμίας που το ίδιο τους ορίζει. Προς επίρρωση των ανωτέρω, ο κανόνας 20, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής επίσης προβλέπει ότι το ΓΕΕΑ καλεί, εφόσον παρίσταται ανάγκη, τον ανακόπτοντα να «απαντήσει» στις παρατηρήσεις του αιτούντος την καταχώριση.

60. Αν ο ανακόπτων καταθέσει έγγραφα προς απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης, τότε από τις αρχές που αφορούν την προστασία των δικαιωμάτων άμυνας απορρέει ευλόγως υποχρέωση του ΓΕΕΑ να καλέσει τον αιτούντα την καταχώριση να υποβάλει τις παρατηρήσεις του επ' αυτών⁴¹. Ειδάλλως, το ΓΕΕΑ θα λάμβανε θέση επί αποδεικτικών στοιχείων χωρίς να έχει δώσει στον αιτούντα την ευκαιρία να διατυπώσει παρατηρήσεις συναφώς. Τούτο θα αντέβαινε στη δεύτερη περίοδο του άρθρου 75 του κανονισμού 207/2009. Άλλωστε, ο κανόνας 20, παράγραφοι 2 και 4, επιβεβαιώνει ότι πρέπει να παρέχεται εκ περιτροπής στους διαδίκους η δυνατότητα να απαντήσουν.

61. Κατά την άποψή μου, το άρθρο 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 επίσης επιβάλλει στο ΓΕΕΑ, στο πλαίσιο του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, να παράσχει αντίστοιχο δικαίωμα απάντησης στον ανακόπτοντα, άπαξ ο αιτών την καταχώριση έχει αντιδράσει στην κατάθεση των πρώτων αποδεικτικών στοιχείων και εφόσον κρίνεται «αναγκαίο» υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης.

62. Με αυτά τα δεδομένα, καθίσταται σαφές ότι η δεύτερη περίοδος του κανόνα 22, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής έχει εφαρμογή μόνο σε ένα συγκεκριμένο στάδιο της εν λόγω διαδικασίας, δηλαδή κατά το πέρας της προθεσμίας για την απόδειξη της χρήσης κατόπιν της σχετικής πρόσκλησης την οποία απηύθυνε (αρχικώς) το ΓΕΕΑ, μετά την πρώτη αντίδραση του αιτούντος στην άσκηση της ανακοπής. Αν ο ανακόπτων δεν προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία προς

34 — Κανόνας 20, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής.

35 — Κανόνας 22, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής.

36 — Κανόνας 22, παράγραφος 5, του κανονισμού εφαρμογής.

37 — Κανόνας 22, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής.

38 — Κανόνας 22, παράγραφος 3, του κανονισμού εφαρμογής.

39 — Κανόνας 22, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής.

40 — Βλέπε σημείο 51 ανωτέρω.

41 — Άρθρο 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009.

τον σκοπό αυτό, το τμήμα ανακοπών *δεσμεύεται* να απορρίψει την ανακοπή. Κατόπιν τούτου, στερείται διακριτικής ευχέρειας και δεν τίθεται ζήτημα να αποφασίσει αν θα λάβει υπόψη αποδεικτικά στοιχεία που τυχόν προσκομίζονται σε μεταγενέστερο χρόνο (υπό οποιεσδήποτε περιστάσεις). Έτσι, αν ο ανακόπτων δεν αντιδράσει εμπροθέσμως στην (αρχική) πρόσκληση για την προσκόμιση στοιχείων που να αποδεικνύουν την ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος, βαρύνεται με τις συνέπειες της παράλειψής του.

63. Αντιθέτως προς τα όσα υποστηρίζει η New Yorker Jeans, δεν θεωρώ ότι ο κανόνας 22, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής, ερμηνεύμενος κατ' αυτόν τον τρόπο, συνιστά στην πραγματικότητα εξαίρεση είτε από το άρθρο 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 είτε από τον κανόνα 20, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής⁴². Οι ως άνω δύο διατάξεις προβλέπουν ότι το ΓΕΕΑ οφείλει να καλεί τους διαδίκους να υποβάλλουν παρατηρήσεις, ώστε να διασφαλίζεται ότι ασκείται στην πράξη το δικαίωμά τους απάντησης. Αντιθέτως, ο κανόνας 22, παράγραφος 2, αφορά τις συνέπειες που έχει, ως προς τον τρόπο με τον οποίο υποχρεούται να ενεργήσει το ΓΕΕΑ, η παράλειψη εμπρόθεσμης προσκόμισης οποιουδήποτε στοιχείου προς απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης.

64. Αυτή είναι, κατά τη γνώμη μου, η ευρύτερη δυνατή ερμηνεία του κανόνα 22, παράγραφος 2.

65. Εφόσον ο ανακόπτων έχει καλόπιστα προσκομίσει αληθοφανή στοιχεία προς απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης του δικού του σήματος, δεν μπορεί πλέον να θεωρηθεί ότι δεν έχει «προσκομίσει [...] αποδεικτικά στοιχεία». Επομένως, παύει να ισχύει η εξαίρεση από τον γενικό κανόνα του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009. Αν ο αιτών την καταχώριση αντιτείνει, όταν κληθεί να υποβάλει τις παρατηρήσεις του επί των υποβληθέντων αποδεικτικών στοιχείων (κανόνας 20, παράγραφος 2), ότι από τα στοιχεία αυτά δεν προκύπτει επαρκώς η ουσιαστική χρήση και η απάντηση αυτή κοινοποιηθεί στον ανακόπτοντα, η πιο εύλογη αντίδρασή του θα ήταν ακριβώς να προσκομίσει πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία. Ειδάλλως θα υπήρχε ο κίνδυνος να εκφυλιστεί η ανταλλαγή παρατηρήσεων σε μια στείρα λογομαχία του τύπου: «Τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισα αρχικώς ήταν επαρκή!», «Όχι, δεν ήταν!», «Ναι, ήταν!».

66. Αν ο κανόνας 22, παράγραφος 2, μπορούσε να ερμηνευθεί ευρύτερα, θα έπρεπε, κατά λογική ακολουθία, η ίδια ερμηνεία να ισχύει και για άλλες προθεσμίες που ενδέχεται να τάξει σε μεταγενέστερα στάδια το τμήμα ανακοπών σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 207/2009. Αυτό θα σήμαινε ότι δεν θα επιτρεπόταν στο ΓΕΕΑ να καλέσει, δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, τους διαδίκους να καταθέσουν αποδεικτικά στοιχεία μαζί με τις παρατηρήσεις τους· και, αντίστοιχα, ότι ο ανακόπτων δεν θα είχε τη δυνατότητα να προσκομίσει πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία στο πλαίσιο απάντησής του σε σχετική πρόσκληση, δυνάμει του κανόνα 20, παράγραφος 4. Σε περίπτωση διεξαγωγής προφορικής διαδικασίας, θα ήταν ομοίως αδύνατο να ζητήσει το τμήμα ανακοπών την υποβολή παρατηρήσεων και την κατάθεση συμπληρωματικών αποδεικτικών στοιχείων. Έτσι όμως δεν θα είχε, στην πράξη, ορισμένες από τις εξουσίες για τις οποίες γίνεται λόγος στο άρθρο 57 του κανονισμού εφαρμογής⁴³.

67. Εξάλλου, θα αντέβαινε τόσο στην αρχή της αποτελεσματικότητας των διαδικασιών όσο και στην ιδέα της αντιστοιχίας των αρμοδιοτήτων, την οποία διατύπωσε το Δικαστήριο στην απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul⁴⁴, η αναγνώριση στο τμήμα προσφυγών της δυνατότητας να λαμβάνει υπόψη ορισμένα είδη εκπροθέσμως προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων, ενώ το τμήμα ανακοπών στερείται της ευχέρειας αυτής. Αυτό θα σήμαινε ότι, αν το τμήμα ανακοπών δεν δεχθεί τα αποδεικτικά στοιχεία

42 — Ούτε συμφωνώ με την άποψη της New Yorker Jeans ότι ο κανόνας 22, παράγραφος 2, εισάγει γενική εξαίρεση από το άρθρο 74, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 207/2009. Ως προς αυτό, εξηγώ εν συντομία: η ως άνω διάταξη δεν περιέχει καν δεύτερη περίοδο και αφορά λόγους ακυρότητας κοινοτικών συλλογικών σημάτων. Είναι, κατά συνέπεια, άσχετη με την υπό κρίση αναίρεση. Αν η New Yorker Jeans ήθελε στην πραγματικότητα να παραπέμψει στη δεύτερη περίοδο του άρθρου 75 του κανονισμού 207/2009, αρκεί η διαπίστωση ότι δεν προέβαλε επαρκή επιχειρήματα προς στήριξη της άποψής της.

43 — Ο κανόνας 57 του κανονισμού εφαρμογής θέτει κανόνες σχετικά με την οργάνωση από το ΓΕΕΑ της απόδειξης σε προφορικές διαδικασίες.

44 — Βλ., σημεία 48 και 49 ανωτέρω.

που κατέθεσε ο ανακόπτων σε απάντηση προς τους ισχυρισμούς του αιτούντος περί ανεπάρκειας των αρχικώς προσκομισθέντων στοιχείων, ο ανακόπτων θα αναγκαστεί να προσβάλει την απόφαση περί απόρριψης της ανακοπής λόγω παράλειψής του να υποβάλει αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία να προκύπτει η ουσιαστική χρήση. Στον δεύτερο βαθμό, το τμήμα προσφυγών θα έχει διακριτική ευχέρεια ως προς τη συνεκτίμηση των ίδιων αυτών αποδεικτικών στοιχείων. (Σε περίπτωση άσκησης προσφυγής κατά απόφασης του τμήματος ανακοπών, το τμήμα προσφυγών διαθέτει τέτοια διακριτική ευχέρεια σε σχέση με πρόσθετα ή συμπληρωματικά πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία⁴⁵. Είναι προφανές ότι ο κανόνας 22, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποκλείει τη διακριτική αυτή ευχέρεια). Αν δεν ασκήσει προσφυγή, ο ανακόπτων θα πρέπει να περιμένει να καταχωριστεί το σήμα για να κινήσει τη διαδικασία κήρυξης της ακυρότητάς του. Φρονώ ότι το ως άνω αποτέλεσμα της ερμηνείας αυτής είναι μάλλον παράλογο.

68. Βάσει της προτεινόμενης ερμηνείας του κανόνα 22, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής, το ΓΕΕΑ μπορεί κάλλιστα να απορρίψει ανακοπή λόγω έλλειψης στοιχείων προς απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης, σε περίπτωση που ο ανακόπτων καταθέσει αποδεικτικά στοιχεία τα οποία στερούνται προδήλως αποδεικτικής ισχύος ή είναι άνευ σημασίας ή αφορούν άσχετα πραγματικά περιστατικά. Υπό τις περιστάσεις αυτές, απόκειται πράγματι στη διακριτική ευχέρεια του τμήματος ανακοπών να μη λάβει υπόψη τυχόν πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία. Αντιστρόφως, αν (παραδείγματος χάρη) ο αιτών την καταχώριση ισχυριστεί ότι τα προσκομισθέντα στοιχεία στερούνται προδήλως αποδεικτικής ισχύος ή σημασίας ενώ είναι πασιφανές ότι κάτι τέτοιο δεν ισχύει, ενδέχεται να μην παρίσταται ανάγκη να προσκαλέσει το Γραφείο τον ανακόπτοντα να απαντήσει δυνάμει του κανόνα 20, παράγραφος 4. Με άλλα λόγια, αυτή καθ' εαυτή η υποβολή παρατηρήσεων από τον αιτούντα αποτελεί διαδικαστικό ζήτημα. Ως εκ τούτου, δεν σχετίζεται με την εκτίμηση της ίδιας της ανακοπής, περιλαμβανομένου του προκαταρκτικού ζητήματος της απόδειξης της χρήσης.

69. Αν, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, ο αιτών ισχυρίζεται ότι τα αποδεικτικά στοιχεία είναι ανεπαρκή (χωρίς, κατά τα φαινόμενα, να διατείνεται ότι είναι άνευ σημασίας), συντρέχει σαφώς λόγος να προσκαλέσει το ΓΕΕΑ τον ανακόπτοντα να απαντήσει, σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 και τον κανόνα 20, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής. Πράγματι, εφόσον το τμήμα ανακοπών υπέχει από το άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009 την υποχρέωση να αιτιολογήσει την απόφασή του, οφείλει να εξετάσει το επιχείρημα του αιτούντος περί ανεπάρκειας των προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων και να τα εκτιμήσει το ίδιο. Στις περισσότερες περιπτώσεις, τούτο σημαίνει ότι το ΓΕΕΑ θα χρειαστεί να ακούσει τις παρατηρήσεις του ανακόπτοντος πριν λάβει την απόφασή του.

70. Στο στάδιο αυτό, το ΓΕΕΑ διαθέτει διακριτική ευχέρεια στο πλαίσιο της οποίας μπορεί να αποφασίσει αν θα λάβει υπόψη αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίζονται, παραδείγματος χάρη, είτε προς αντίκρουση τυχόν ισχυρισμών ότι τα αρχικώς υποβληθέντα αποδεικτικά στοιχεία ήταν ανεπαρκή είτε προς ενίσχυση των ήδη υφιστάμενων αποδεικτικών στοιχείων ή προς επίρρωση πραγματικών περιστατικών των οποίων είχε γίνει επίκληση στις αρχικές παρατηρήσεις του ανακόπτοντος.

71. Κατόπιν των ανωτέρω, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι το τμήμα ανακοπών μπορεί να λάβει υπόψη πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία αφορούν την ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος και προσκομίστηκαν μετά το πέρας της προθεσμίας που το ίδιο είχε τάξει.

45 — Βλ. τρίτο εδάφιο του κανόνα 50, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής. Βλ. επίσης σημεία 62 έως 66 των επίσης σημερινών μου προτάσεων στις υποθέσεις C-120/12 P, C-121/12 P και C-122/12 P.

Άσκηση της διακριτικής ευχέρειας να ληφθεί υπόψη μια δεύτερη παρτίδα αποδεικτικών στοιχείων που κατατέθηκε μετά τη λήξη της προθεσμίας την οποία είχε τάξει το ΓΕΕΑ στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής

72. Η διακριτική ευχέρεια ως προς τη συνεκτίμηση μιας δεύτερης παρτίδας αποδεικτικών στοιχείων η οποία προσκομίστηκε μετά το πέρας της προθεσμίας που έχει τάξει το ΓΕΕΑ σε διαδικασίας ανακοπής είναι μεν ευρεία, πλην όμως η άσκησή της δεν είναι απεριόριστη και υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο. Τι ισχύει, λοιπόν, όσον αφορά αποδεικτικά στοιχεία που μπορεί να θεωρηθεί ότι κατατέθηκαν όχι απλώς εκπρόθεσμα, αλλά και «καθυστερημένα», υπό την έννοια ότι, ενώ ήταν δυνατό, δεν προσκομίστηκαν νωρίτερα;

73. Στην απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, το Δικαστήριο έθεσε τρόπον τινά το πλαίσιο εντός του οποίου πρέπει να ασκείται η ως άνω διακριτική ευχέρεια: «[η] συνεκτίμηση των στοιχείων αυτών από το ΓΕΕΑ, όταν καλείται να αποφανθεί στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής, μπορεί να δικαιολογηθεί ιδίως όταν αυτό θεωρεί, αφενός, ότι τα εκπροθέσμως προβληθέντα στοιχεία ενδέχεται εκ πρώτης όψεως να ασκούν πραγματική επιρροή όσον αφορά την τύχη της ασκηθείσας ενώπιόν του ανακοπής και, αφετέρου, ότι το στάδιο της διαδικασίας κατά το οποίο προβάλλονται εκπροθέσμως τα στοιχεία αυτά, αλλά και οι σχετικές περιστάσεις, δεν εμποδίζουν τη συνεκτίμηση αυτή»⁴⁶. Ανεξαρτήτως του τρόπου με τον οποίο θα ασκηθεί η διακριτική ευχέρεια, το ΓΕΕΑ οφείλει να αιτιολογήσει την επιλογή του να λάβει, ή όχι, υπόψη τέτοια πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία⁴⁷.

74. Επομένως, είναι εσφαλμένος ο ισχυρισμός της New Yorker Jeans ότι, αν ο κανόνας 22, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής ερμηνευθεί στενά, το γεγονός και μόνον ότι ο αιτών την καταχώριση υποβάλλει παρατηρήσεις υποστηρίζοντας ότι τα αρχικώς προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία ήταν ανεπαρκή θα δικαιολογεί πάντοτε τη συνεκτίμηση από το τμήμα ανακοπών αποδεικτικών στοιχείων τα οποία κατατέθηκαν μετά την εκπνοή της προθεσμίας που είχε ταχθεί αρχικώς.

75. Αν το τμήμα ανακοπών αποφασίσει, στο πλαίσιο της άσκησης της διακριτικής του ευχέρειας, να λάβει υπόψη πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία που υποβλήθηκαν στην κρίση του μετά τη λήξη της αρχικής προθεσμίας, υποχρεούται να αναφερθεί με την απόφασή του i) στο ζήτημα αν το σχετικό υλικό είναι, εκ πρώτης όψεως, κρίσιμο για την απόφασή του επί της ανακοπής, ii) στο στάδιο της διαδικασίας κατά το οποίο προσκομίστηκαν τα οικεία αποδεικτικά στοιχεία, iii) στις γενικότερες περιστάσεις της προσκόμισής τους⁴⁸, καθώς και (κατά τη γνώμη μου) να εξηγήσει γιατί, υπό το πρίσμα των i) και iii), έκρινε σκόπιμο να τα λάβει υπόψη.

76. Φρονώ ότι, εν προκειμένω, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το ΓΕΕΑ δεν καταχράστηκε τη διακριτική του ευχέρεια.

77. Από τις σκέψεις 30 έως 36 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, συνάγω το συμπέρασμα ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν διέκρινε, στο πλαίσιο της ανάλυσής του, μεταξύ των ζητημάτων της ύπαρξης και της άσκησης της επίμαχης διακριτικής ευχέρειας. Στη σκέψη 34 συνόψισε τις κατευθύνσεις που έδωσε το Δικαστήριο, με την απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, ως προς την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας. Εντούτοις, το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο διάρθρωσε κατ' αυτόν τον τρόπο τη συλλογιστική του δεν σημαίνει ότι το σκεπτικό του ήταν εσφαλμένο.

78. Σκοπός των διαδικασιών ανακοπής είναι να αποτραπεί το ενδεχόμενο να ανακλύψουν συγκρούσεις μετά την καταχώριση ενός νέου κοινοτικού σήματος. Επομένως, κατά την εξέταση του προκαταρκτικού ζητήματος αν ο ανακόπτων έχει χρησιμοποιήσει το σήμα στο οποίο στηρίζεται, το ΓΕΕΑ (και, πιο συγκεκριμένα, το τμήμα ανακοπών) πρέπει να έχει στη διάθεσή του ό,τι είναι δυνατόν

46 — Προαναφερθείσα στην υποσημείωση 3 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 44.

47 — Προαναφερθείσα στην υποσημείωση 3 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 43.

48 — Προαναφερθείσα στην υποσημείωση 3 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 44.

από πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία, ώστε να μπορεί να αποφανθεί αν το προγενέστερο σήμα έχει πράγματι χρησιμοποιηθεί. Τυχόν πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία προς αντιστάθμιση της ανεπάρκειας των ήδη προσκομισθέντων είναι πιθανό να έχουν μεγάλη σημασία για την έκβαση της διαδικασίας, καθόσον καθιστούν πληρέστερο τον έλεγχο της ανακοπής από το ΓΕΕΑ. Ως προς τη σημασία που ενδέχεται να έχουν τέτοια στοιχεία, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι επιτρέπεται η συνεκτίμηση από το τμήμα ανακοπών «πρόσθετων αποδεικτικών στοιχείων τα οποία κατατίθενται συμπληρωματικώς και μόνον προς τα εμπροθέσμως προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία, σε περίπτωση που τα αρχικά αυτά αποδεικτικά στοιχεία δεν ήταν άνευ σημασίας, αλλά αμφισβητήθηκαν απλώς ως ανεπαρκή από τον αντίδικο»⁴⁹. Εν προκειμένω, τα αποδεικτικά στοιχεία που συνέθεταν τη δεύτερη παρτίδα «δεν ήταν τα πρώτα και μοναδικά αποδεικτικά στοιχεία, αλλά, αντιθέτως, λειτούργησαν συμπληρωματικώς προς κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία είχαν κατατεθεί εμπροθέσμως»⁵⁰.

79. Επιπλέον, τόσο το γεγονός ότι το τμήμα ανακοπών μπορεί να συνεκτιμήσει τέτοια στοιχεία σε πρώιμο στάδιο της διαδικασίας ανακοπής όσο και το γεγονός ότι τα οικεία αποδεικτικά στοιχεία προσκομίστηκαν σε απάντηση των παρατηρήσεων του αιτούντος την καταχώριση δικαιολογούν την αναγνώριση στο ΓΕΕΑ της δυνατότητας να βασιστεί σε αυτά. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε επίσης υπόψη το ζήτημα της αποτελεσματικότητας της διαδικασίας ανακοπής ενώπιον του ΓΕΕΑ στο σύνολό της, σύμφωνα με την κατεύθυνση που έδωσε το Δικαστήριο στη σκέψη 44 της απόφασης ΓΕΕΑ κατά Kaul. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στο αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι, κατόπιν των παρατηρήσεων του αιτούντος περί ανεπάρκειας των αρχικώς προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων, το ΓΕΕΑ παρέσχε ρητώς στον ανακόπτοντα, με την επιστολή της 14ης Νοεμβρίου 2006, την ευκαιρία να απαντήσει υποβάλλοντας τις δικές του παρατηρήσεις. Μαζί με αυτές ο ανακόπτων διαβίβασε και πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία. Όλα υποβλήθηκαν εντός της νέας προθεσμίας.

80. Όπως επισημαίνουν τόσο η New Yorker Jeans όσο και το ΓΕΕΑ, δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιεί ο ανακόπτων τον δεύτερο αυτό γύρο παρατηρήσεων για να καταθέτει αποδεικτικά στοιχεία τα οποία παρέλειψε να προσκομίσει όταν του ζητήθηκε αρχικώς να αποδείξει ότι έχει γίνει ουσιαστική χρήση. Αν χρειαζόταν περισσότερο χρόνο προκειμένου να βρει, να συλλέξει ή να προετοιμάσει με οποιονδήποτε άλλον τρόπο τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία, μπορούσε κάλλιστα να ζητήσει παράταση της αρχικής προθεσμίας την οποία έταξε το ΓΕΕΑ πριν από την εκπνοή της⁵¹. Αν δεν το έπραξε εγκαίρως, τίθεται ζήτημα αφού δεν τήρησε την προθεσμία και κακώς επιχειρεί να επανορθώσει προσκομίζοντας σε μεταγενέστερο χρόνο τα αποδεικτικά στοιχεία. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε και αυτή την παράμετρο, καθόσον κατέληξε με τη σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, προβαίνοντας σε μια διαπίστωση περί τα πραγματικά περιστατικά, ότι «η παρεμβαίνουσα δεν παρέβη την ταχθείσα προθεσμία εφαρμόζοντας εσκεμμένα παρελκυστική τακτική ή επιδεικνύοντας πρόδηλη αμέλεια». Έκρινε δε εν συνεχεία, στη σκέψη 33, ότι «[λ]αμβάνοντας υπόψη τα τελευταία αυτά στοιχεία, το τμήμα ανακοπών και, στη συνέχεια, το τμήμα προσφυγών μπόρεσαν να αποφανθούν επί της ουσιαστικής χρήσης του προγενέστερου σήματος βάσει όλων των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων», διατύπωση που αντιστοιχεί στον τρόπο με τον οποίο το Δικαστήριο έχει περιγράψει την εκτίμηση της ουσιαστικής χρήσης⁵².

81. Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, το Γενικό Δικαστήριο δεν έσφαλε καθόσον επιβεβαίωσε την απόφαση του τμήματος προσφυγών το οποίο είχε κρίνει ότι ορθώς το τμήμα ανακοπών έλαβε υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία που κατατέθηκαν μαζί με τα έγγραφα της 15ης Ιανουαρίου 2007 (δεύτερη παρτίδα αποδεικτικών στοιχείων).

49 — Σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

50 — Σκέψη 33 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

51 — Η δεύτερη περίοδος του κανόνα 71, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής προβλέπει ότι «[τ]ο Γραφείο μπορεί, όταν το επιβάλλουν οι περιστάσεις, να επιτρέψει παράταση συγκεκριμένης προθεσμίας όταν την παράταση έχει ζητήσει το ενδιαφερόμενο μέρος και η αίτηση έχει υποβληθεί πριν από τη λήξη της αρχικής προθεσμίας».

52 — Βλ. απόφαση της 11ης Μαρτίου 2003, C-40/01, Ansul (Συλλογή 2003, σ. I-2439, σκέψη 38).

Δικαστικά έξοδα

82. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία αναιρέσεως βάσει του άρθρου 84, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένω, το ΓΕΕΑ όντως υπέβαλε τέτοιο αίτημα.

Πρόταση

83. Για τους λόγους αυτούς, θεωρώ ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε σφάλμα και προτείνω στο Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αίτηση αναίρεσης στο σύνολό της, και
- να καταδικάσει τη New Yorker Jeans στα δικαστικά έξοδα.